

**Uchwała nr 3/IV/2024 r. Rady Dyscypliny Nauki socjologiczne Uniwersytetu
Jagiellońskiego z dnia 4 kwietnia 2024 r.**

**w sprawie opinii o odwołaniu dr Moniki Mularskiej-Kucharek od uchwały nr 1/X/2023
Rady Dyscypliny Nauki socjologiczne Uniwersytetu Jagiellońskiego z dnia 5
października 2023 r. o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego dr Monice
Mularskiej-Kucharek w dziedzinie nauki społeczne, w dyscyplinie nauki socjologiczne**

Na podstawie art. 18 ust. 1, art. 18a ust. 11 oraz art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1789 z późn. zm. – dalej „u.s.n.”) w związku z art. 179 ust. 1 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r., poz. 1669 z późn. zm.), po zapoznaniu się z treścią odwołania Pani dr Moniki Mularskiej-Kucharek od uchwały nr 1/X/2023 Rady Dyscypliny Nauki socjologiczne Uniwersytetu Jagiellońskiego z dnia 5 października 2023 r. o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego dr Monice Mularskiej-Kucharek w dziedzinie nauki społeczne, w dyscyplinie nauki socjologiczne, Rada Dyscypliny Nauki socjologiczne Uniwersytetu Jagiellońskiego uchwala co następuje:

§ 1

Stwierdza, że nie dostrzega podstaw do uchylenia lub zmiany uchwały nr 1/X/2023 Rady Dyscypliny Nauki socjologiczne Uniwersytetu Jagiellońskiego z dnia 5 października 2023 r. o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego dr Monice Mularskiej-Kucharek w dziedzinie nauki społeczne, w dyscyplinie nauki socjologiczne w trybie autokontroli.

§ 2

Wyraża negatywną opinię o odwołaniu Pani dr Moniki Mularskiej-Kucharek od uchwały nr 1/X/2023 Rady Dyscypliny Nauki socjologiczne Uniwersytetu Jagiellońskiego z dnia 5 października 2023 r. o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego dr Monice Mularskiej-Kucharek w dziedzinie nauki społeczne, w dyscyplinie nauki socjologiczne .

§ 3

Postanawia o przekazaniu odwołania dr Moniki Mularskiej-Kucharek wraz z niniejszą uchwałą i aktami postępowania habilitacyjnego Radzie Doskonałości Naukowej – w celu rozpatrzenia.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

UZASADNIENIE

Na mocy uchwały nr 1/X/2023, przyjętej na posiedzeniu Rady Dyscypliny Nauki socjologiczne Uniwersytetu Jagiellońskiego dnia 5 października 2023 r. bezwzględną większością głosów (stosunek głosów: 13 głosów „za”; 0 głosów „przeciw”; 0 głosów „wstrzymujących”; brak głosów nieważnych, przy 18 uprawnionych do głosowania), po przeprowadzeniu wnikliwej dyskusji, Rada Dyscypliny Nauki socjologiczne Uniwersytetu Jagiellońskiego odmówiła nadania dr Monice Mularskiej-Kucharek stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauki społeczne, w dyscyplinie nauki socjologiczne.

Pani dr Monika Mularska-Kucharek wniosła w terminie odwołanie od powyższej uchwały. W swoim odwołaniu Pani dr Monika Mularska-Kucharek podniosła następujące zarzuty:

1. Prowadzonemu postępowaniu habilitacyjnemu zarzuciła naruszenie art. 18a ust. 5 pkt 2 u.s.n. poprzez powołanie w skład komisji habilitacyjnej w roli recenzentów Prof. dr hab. Henryka Domańskiego, Prof. dr hab. Krzysztofa Olechnickiego, dr hab. Martę Smagacz- Poziemską, prof. UJ, jako osób nieposiadających uznanej renomy naukowej, w tym międzynarodowej, w specjalizacji habilitantki,
2. Recenzentom: Prof. dr hab. Henrykowi Domańskiemu, Prof. dr hab. Krzysztofowi Olechnickimu, dr hab. Marcie Smagacz-Poziemskiej, prof. UJ zarzuciła naruszenia art. 18a ust. 7 w związku z art. 16 ust. 1 i 2 u.s.n. poprzez niewłaściwe sporządzenie recenzji w toku postępowania habilitacyjnego,
3. Komisji habilitacyjnej zarzuciła naruszenie art. 18a ust. 8 oraz ust. 11 u.s.n. poprzez podjęcie uchwały z dnia 29.08.2023 r. niezawierającej opinii w sprawie nadania lub odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego oraz przedłożenie Radzie Dyscypliny uchwały z dnia 29,08.2021 r. bez uzasadnienia,
4. Komisji habilitacyjnej zarzuciła naruszenie art. 7, 8 § 1, 11, 77 § 1 i 80 i art. 107 § 1 pkt 6 i § 3 k.p.a. w związku z art. 29 ust. 1 u.s.n. poprzez nierozpatrzenie w sposób wyczerpujący materiału dowodowego w postaci recenzji dorobku habilitacyjnego zgromadzonego w postępowaniu habilitacyjnym, oraz przekroczenie granic swobodnej

oceny materiałów dowodowych zgromadzonych w postępowaniu habilitacyjnym, a także nie ustalenie prawdziwego stanu faktycznego, naruszenie słusznego interesu habilitantki, nie działanie w sposób budzący zaufanie habilitantki do Komisji habilitacyjnej (władzy publicznej) i nie wyjaśnienie habilitantce zasadności przesłanek którymi kierowała się Komisja habilitacyjna wnioskując o odmowę nadania stopnia doktora habilitowanego,

5. Radzie Dyscypliny zarzuciła naruszenie § 16 Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz.U. z 2018 r. poz. 261) poprzez głosowanie nad uchwałą w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego bez zaproszenia i udziału w posiedzeniu członków komisji habilitacyjnej,
6. Radzie Dyscypliny zarzuciła naruszenie art. 7, 8 § 1, 11 i 77 § 1 i 80 k.p.a. w związku z art. 29 ust. 1 u.s.n. poprzez nierozpatrzenie w sposób wyczerpujący materiału dowodowego w postaci uchwały Komisji Habilitacyjnej i protokołu Komisji Habilitacyjnej z dnia 29 sierpnia 2023 r. oraz recenzji i opinii dorobku habilitacyjnego zgromadzonego w postępowaniu habilitacyjnym, oraz przekroczenie granic swobodnej oceny materiałów dowodowych zgromadzonych w postępowaniu habilitacyjnym, a także nieustalenie prawdziwego stanu faktycznego, naruszenie słusznego interesu habilitantki, niedziałanie w sposób budzący zaufanie habilitantki i nie wyjaśnienie habilitantce zasadności przesłanek którymi kierowała się Rada Dyscypliny,
7. Radzie Dyscypliny zarzuciła naruszenie art. 16 ust. 1 i 2 w związku z 18a ust.11 u.s.n. oraz Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz.U.nr 196, poz. 1165) poprzez odmowę nadania stopnia doktora habilitowanego pomimo spełniania kryterium znacznego wkładu w rozwój dyscypliny naukowej lub artystycznej oraz wykazywania się istotną aktywnością naukową,
8. Radzie Dyscypliny zarzuciła naruszenie art. 107 § 1 pkt 6 i § 3 k.p.a. w związku z art. 29 ust. 1 u.s.n. poprzez niesporządzenie właściwego uzasadnienia skarżonej uchwały,
9. Radzie Dyscypliny zarzuciła naruszenie art. 18a ust. 11 u.s.n. poprzez nie podjęcie uchwały o nadaniu stopnia doktora habilitowanego.

Skarżąca wniosła o:

1. Powołanie w sprawie komisji habilitacyjnej w nowym składzie wraz z nowymi recenzentami celem sporządzenia nowych recenzji oraz wydania uchwały zawierającej opinię w sprawie dorobku habilitantki,
2. Na podstawie art. 21 ust. 2 u.s.n. o uchylenie uchwały w całości i po jej ewentualnym uchyleniu przekazanie do ponownego rozpatrzenia przez inną jednostkę naukową niż Rada Dyscypliny Nauki socjologiczne Uniwersytetu Jagiellońskiego.
3. Na podstawie art. 29 ust. 1 u.s.n. w związku z art. 132 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego wniosła o uwzględnienie odwołania przez Radę Dyscypliny, wnosząc o wydanie nowej uchwały, która zmieni ww. uchwałę nr 1/IX/2021 Rady Dyscypliny w ten sposób, że Rada Dyscypliny nada habilitantce stopień doktora habilitowanego.
4. W przypadku przekazania sprawy do Rady Doskonałości Naukowej na podstawie Statutu Rady Doskonałości Naukowej o powołanie odpowiednich recenzentów do ponownego rozpatrzenia dorobku naukowego habilitantki, uchwały Komisji Habilitacyjnej z dnia 27 sierpnia 2021 r., recenzji zgromadzonych w postępowaniu habilitacyjnym oraz całości akt postępowania habilitacyjnego. Wniosła, aby recenzenci powołani przez Radę Doskonałości Naukowej wypowiedzieli się w superrecenzjach w przedmiocie:
 - a) spełniania bądź niespełnienia przez habilitantkę ustawowych przesłanek do nadania habilitacji,
 - b) zasadności zarzutów co do uchybień formalnych w przewodzie habilitacyjnym.
5. Na podstawie art. 29 ust. 1 u.s.n., w związku z art. 77 § 1 oraz 78 § 1 k.p.a. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z:
 - a) recenzji dr hab. Krystyny Leśniak-Moczuk, prof. UR,
 - b) pisma Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 27.09.2021 r.,
 - c) opinii statystycznej Aleksandry Matuszewska-Janica,
 - d) wykazu wszystkich publikacji wraz z punktacją czasopism znajdujących się na liście B Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego na dzień składania wniosku,
 - e) opinii prof. Danuty Walczak-Duraj,
 - f) wyciąg z odwołania dot. charakterystyki głównego osiągnięcia pt. Społeczne mechanizmy kształtowania jakości życia jednostek i zbiorowości,

- g) wyciąg z odwołania dot. wkładu w rozwój socjologii,
- h) uzupełnienie autoreferatu z dnia 1.11.2020 r.,
- i) pismo Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 14 lipca 2021 r. w sprawie uwzględnienia aktualnych osiągnięć habilitantki,

na okoliczność spełniania przez habilitantkę ustawowych kryteriów nadania habilitacji.

Odnosząc się do powyższych zarzutów i wniosków Rada Dyscypliny Nauki socjologiczne Uniwersytetu Jagiellońskiego (dalej także jako „Rada”) ustaliła, co następuje.

Po przeanalizowaniu zarzutów podniesionych w odwołaniu i po przeprowadzonej dyskusji Rada Dyscypliny nie znalazła argumentów na poparcie odwołania Skarżącej. Ustalono, że zachowane zostały wymogi proceduralne dotyczące postępowania habilitacyjnego. Po wszczęciu postępowania habilitacyjnego została powołana komisja habilitacyjna, w skład której weszły osoby o uznanej renomie naukowej, w tym międzynarodowej w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki socjologiczne. Komisja habilitacyjna dokonała oceny osiągnięć Habilitantki zgodnie z obowiązującymi przepisami, tj. zarówno w oparciu o przedstawione recenzje (art. 16 u.s.n.) jak również w oparciu o kryteria oceny osiągnięć przewidziane w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Rada Dyscypliny Nauki socjologiczne Uniwersytetu Jagiellońskiego rozpatrując wniosek dr Moniki Mularskiej-Kucharek o nadanie stopnia doktora habilitowanego dokonała wnikliwej analizy dokumentacji postępowania habilitacyjnego, w szczególności opinii Komisji habilitacyjnej, trzech recenzji oraz protokołu z posiedzenia Komisji, a także po przeprowadzonej merytorycznej i popartej wnikliwą argumentacją dyskusji podjęła w prawidłowy sposób uchwałę o odmowie nadania dr Monice Mularskiej-Kucharek stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki socjologiczne. Na posiedzeniu Rady w dniu 5.10.2023 r. była obecna, bez prawa głosu, Przewodnicząca Komisji Habilitacyjnej, prof. dr hab. Mirosława Marody, która przedstawiła przebieg postępowania habilitacyjnego, dyskusję, która się odbyła na posiedzeniu Komisji Habilitacyjnej, obszernie cytując wypowiedzi recenzentów i uzasadniając podjętą uchwałę. Informacja o tym znajduje się w uzasadnieniu podjętej uchwały na ss. 5-7.

Należy również wskazać, że przebieg postępowania i sposobu argumentowania przez członków Rady Dyscypliny znalazł swoje obszerne odzwierciedlenie w protokole z posiedzenia Rady a także w uzasadnieniu podjętej uchwały. Analiza osiągnięć Habilitantki, jaka miała

miejsce przed podjęciem uchwały, została przeprowadzona rzetelnie i kompetentnie, została wyrażona w merytorycznej dyskusji podczas posiedzenia Rady, podczas której dokonano w szczególności prezentacji oraz analizy argumentów pozytywnie i negatywnie opiniujących poszczególne składniki dorobku Habilitantki, zawartych w dokumentacji postępowania, w tym w recenzjach dorobku i w uzasadnieniu uchwały zawierającej opinię Komisji habilitacyjnej. Wynikiem tejże wnikliwej analizy było następnie głosowanie nad treścią uchwały.

Dyskusja nad zarzutami sformułowanymi przez Skarżącą w odwołaniu, mająca miejsce na posiedzeniu Rady Dyscypliny Nauki socjologicznie dwukrotnie, w dniach 1 lutego 2024 r. i 7 marca 2024 r. (zawarta w protokołach) wykazała, że członkinie i członkowie Rady dokładnie zapoznali się z zarzutami i przedstawionymi argumentami na ich poparcie, jednocześnie uznając je za nieuzasadnione.

Przedyskutowane zostały kolejno:

I. Zarzuty stawiane recenzentom.

1. Kwestia naruszenia art. 18a ust. 5 pkt 2 u.s.n. poprzez powołanie w skład komisji habilitacyjnej prof. dr. hab. Henryka Domańskiego, prof. dr. hab. Krzysztofa Olechnickiego, dr hab. Martę Smagacz-Poziemską, prof. UJ, jako osób nieposiadających uznanej renomy naukowej, w tym międzynarodowej, w specjalizacji habilitantki. W opinii Rady Dyscypliny w/w osoby posiadają uznaną renomę naukową, w tym międzynarodową. Odpowiednia argumentacja na rzecz tego stanowiska została przedstawiona w uzasadnieniu uchwały z dnia 5.10.2023 r. na s. 9 uzasadnienia. Pozycja naukowa recenzentów i ich kompetencji nie budziła żadnych wątpliwości. Rada Dyscypliny, dyskutując ten punkt odwołania, podkreśla znaczący dorobek naukowy recenzentów

oraz:

2. Kwestię zarzucenia recenzentom: Prof. dr. hab. Henrykowi Domańskiemu, Prof. dr. hab. Krzysztofowi Olechnickimu, dr hab. Marcie Smagacz-Poziemskiej, prof. UJ naruszenia art. 18a ust. 7 w związku z art. 16 ust. 1 i 2 u.s.n. poprzez niewłaściwe sporządzenie recenzji w toku postępowania habilitacyjnego Rada Dyscypliny uznaje za nieuzasadnioną.

W opinii Rady powołani recenzenci mają uznaną renomę w środowisku naukowym i bogaty dorobek, krajowy i międzynarodowy.

W pierwszej kolejności należy wyjaśnić kwestie definicji renomy, na którą powołuje się Habilitantka, zarzucając wszystkim recenzentom brak „renomy naukowej” w tym międzynarodowej w jej specjalizacji. Na dowód swojego twierdzenia Habilitantka przywołuje definicję „renomy” z Wielkiego słownika języka polskiego, jako: „bardzo dobra opinia, sława, rozgłos”.

Wyjaśnić należy, że zgodnie z orzeczeniem Naczelnego Sądu Administracyjnego nr I OSK 2371/15 z 3 lutego 2016 r. „Termin ‘uznana renoma naukowa, w tym międzynarodowa’ jest zwrotem prawnie niedookreślonym”, zatem przez ‘uznaną renomę’ należy rozumieć renomę uznaną przez właściwy do tego podmiot, czyli Centralną Komisję, ponieważ pojęcie to ma charakter subiektywny”.

Komisję habilitacyjną w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego powołała Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów (następnie Rada Doskonałości Naukowej) oraz jednostka, o której mowa w art. 18a ust. 2 lub 3 u.s.n. Zatem, to wskazane w ustawie podmioty na mocy nadanych im uprawnień przez ustawodawcę oraz na podstawie pełnej i szczegółowej wiedzy na temat dorobku Recenzentów uznały, że posiadają oni „naukową renomę” w tym międzynarodową w obszarze, którego dotyczy postępowanie awansowe.

Ponadto Rada zauważa, że w uzasadnieniu Skarżąca przywołała fragmentarycznie dorobek recenzentów, powołując się w odwołaniu na prace doktorskie i habilitacyjne recenzentów, i na tej podstawie formułując wspólny dla wszystkich trzech recenzentów zarzut, że nie spełniają oni „kryterium uznanej renomy naukowej”, tym bardziej „renomy międzynarodowej w specjalizacji habilitantki”, oraz że nie posiadają „specjalizacji naukowej do obiektywnego, merytorycznego zrecenzowania dorobku habilitantki z zakresu jej specjalizacji naukowej”.

W opinii Rady zarzuty te są całkowicie chybione.

Argumenty na rzecz takiego stanowiska Rady są klarowne w obliczu dorobku recenzentów.

Kolejno: dorobek prof. dr hab. Henryka Domańskiego należy do jednego z najbardziej umiędzynarodowionych w środowisku socjologicznym w Polsce. W Scopusie, czyli w bazie danych dotyczących publikacji w najwyżej cenionych czasopismach, notowanych jest jego 60 publikacji, ma tam 283 cytowania i h-index = 10. Publikował on w takich czasopismach o zasięgu międzynarodowym jak:

- Communist and Post-Communist Studies (University of California Press)
- Social forces (Oxford University Press)

- The Sociological Quarterly
- International Journal of Comparative Sociology
- Quality and Quantity
- International Journal of Sociology.

Liczby cytowań prof. Domańskiego (4249 wg. Google Scholar) i wskaźniki zasięgu (jak indeks Hirsha – 31) należą do najwyższych w Polsce.

Zarzut co do braku kompetencji w zakresie specjalizacji tematycznej Skarżącej jest nietrafny. Faktycznie, prof. Domański zajmuje się przede wszystkim kwestiami struktury społecznej, nierówności, klas społecznych. Ale analizuje te kwestie w powiązaniu z wieloma szczegółowymi cechami: wykształceniem, pochodzeniem społecznym, stylami życia, wartościami, różnicą płci w kontekście społecznym (szeroko dyskutowana praca „Zadowolony niewolnik”), rynkiem pracy, aspiracjami, nawet gustami muzycznymi. Jeżeli cykl p. Mularczyk to „Społeczne mechanizmy kształtowania jakości życia”, to wszystkie powyższe zagadnienia jak najbardziej tworzą owe społeczne mechanizmy jakości życia.

Ponadto prof. Domański był członkiem międzynarodowych zespołów badawczych, których efektem były publikacje wprost związane z kategorią jakości życia, takich jak:

- European Social Survey (np. współredakcja książki: Sztabiński, P. B., Domanski, H., & Sztabiński, F. (Eds.). (2015). *Hopes and Anxieties in Europe: Six Waves of the European Social Survey*. Peter Lang Edition.)

- European Quality of Life Survey – publikacje w efekcie badań:

- Fahey, T., Whelan, C., Maître, B., Anderson, R., Domanski, H., Ostrowska, A., ... & Saraceno, C. (2004). Quality of life in Europe: First European quality of life survey 2003. *European Foundation for the Improvement of Living and Working Conditions, Office for Official Publications of the European Communities, Luxembourg*, https://www.eurofound.europa.eu/sites/default/files/ef_files/pubdocs/2004/105/en/1/ef_04105en.pdf) – później wydane jako książka:
 - Alber, J., Fahey, T., & Saraceno, C. (Eds.). (2007). *Handbook of quality of life in the enlarged European Union*. Routledge,

- Domański, H., Ostrowska, A., Przybysz, D., & Romaniuk, A. (2006). First European quality of life survey: social dimensions of housing, <https://www.eurofound.europa.eu/en/publications/2006/first-european-quality-life-survey-social-dimensions-housing>

Prof. dr hab. Krzysztof Olechnicki jest uznanym specjalistą w obszarze socjologii. Jest on autorem licznych publikacji zarówno krajowych (w j. polskim), jak i zagranicznych. Jego prace są czytane i cytowane – dane z google scholar: 1948 (544 od 2019). Dzięki prestiżowemu stypendium Fundacji na rzecz Nauki Polskiej, oraz Polityki – zdobył sławę i rozgłos wykraczające poza dziedzinę socjologii.

Kwestią dyskusyjną jest podnoszony przez Skarżącą argument „braku specjalizacji” odpowiedniej do oceny dorobku habilitacyjnego. Zdaniem Rady każdy socjolog zajmuje się wieloma tematami, a nie tylko jednym, wąskim, a sama kwestia jakości życia zdaniem Rady obejmuje wiele zagadnień. Prof. Olechnicki zajmuje się m.in. badaniami w obszarze szeroko pojętej socjologii codzienności. Jest to tematyka zbieżna z jakością życia jednostek i zbiorowości. Zdaniem Rady, rozważającej ten zarzut, jakość życia można rozumieć szeroko i należą do tego obszaru takie publikacje prof. Olechnickiego, jak np. te. które wykorzystują fotografię, jako metodę dokumentowania i analizy życia społecznego, w tym jakości życia jednostek i zbiorowości. (Np. Olechnicki, K, 2011, *Everyday Life in the Mirror of Photoblogs. Social Functions of Photography in the Age of the Consumer Culture*, *Kultura i Edukacja*, albo: Ferenc, T, Olechnicki, K. 2022, *Fotografia w działaniu: kontestacja, aktywizacja i interwencja, władza sądenia.*, <https://dspace.uni.lodz.pl/handle/11089/43060>, czy: Szlendak, T., Olechnicki, K. 2017, *Nowe praktyki kulturowe Polaków: megaceremoniały i subświaty*, PWN), Zdaniem Rady dokumentują one znakomicie kompetencje recenzenta do oceny „społecznych mechanizmów jakości życia”.

Także w stosunku do dr hab. Marty Smagacz-Poziemskiej zarzuty Skarżącej są całkowicie nieuzasadnione. Należy zaznaczyć, że obszar zainteresowań Habilitantki stanowi istotny aspekt naukowych zainteresowań Recenzentki, a jej publikacje powiązane są tematycznie z problematyką kapitału społecznego, czy jakości życia mieszkańców miast. Przykładowo:

Smagacz-Poziemska, Marta. *The revitalization of urban space: social changes in Krakow's Kazimierz and the Ticinese district in Milan*. Pisa: Edizioni Plus - Pisa University Press, 2008. ISBN 978-88-8492-525-1.

Smagacz-Poziemska, Marta, Gómez, M. Victoria, Pereira, Patricia, Guarino, Laura, Kurtenbach, Sebastian and Villalón, Juan Jose (eds.). *Inequality and uncertainty: current challenges for cities*. Singapore: Palgrave Macmillan, 2020. ISBN 978-981-329-162-1.

Ferro, Lígia, Smagacz-Poziemska, Marta, Gómez, M. Victoria, Kurtenbach, Sebastian, Pereira, Patricia and Villalón, Juan Jose (eds.). *Moving cities: contested views on urban life*. Wiesbaden: Springer, 2018. ISBN 978-3-658-18462-9.

Kabisch, Sigrun, Finnveden, Göran, Kratochvil, Petr, Sendi, Richard, Smagacz-Poziemska, Marta, Matos, Rafaela and BYLUND, Jonas. New urban transitions towards sustainability: addressing SDG Challenges (research and implementation tasks and topics from the perspective of the Scientific Advisory Board (SAB) of the Joint Programming Initiative (JPI) Urban Europe). *Sustainability*. 2019. Vol. 11, no. 8. DOI 10.3390/su11082242.

Smagacz-Poziemska, Marta. The locality and supralocality of models of urban life: a relational perspective. In: Frysztański, Krzysztof and Śliz, Anna (eds.), *Culture or cultures in the dynamics of social life?* [online]. Opole: Wydawnictwo Uniwersytetu Opolskiego, 2014. p. 71–85. Open Europe; vol. 4. ISBN 978-83-7395-624-7. Available from: http://www.partnerstwoschodnie.uni.opole.pl/biblioteka/docs/Open-Europe_4.pdf

Smagacz-Poziemska, Marta. Czyje jest miasto?: balansowanie między współuczestnictwem a polifonią. *Przegląd Socjologiczny* [online]. 2011. Vol. 60, no. 2-3, p. 281–302. Available from: <http://journals.ltn.lodz.pl/index.php/Przegląd-Socjologiczny/issue/view/92/98>

Smagacz-Poziemska, Marta. Lokalne i globalne uwarunkowania poczucia (nie)bezpieczeństwa w mieście. *Studia Socjologiczne*. 2009. No. 2 (193), p. 157–166.

Należy zwrócić uwagę na oczywiste związki jakości kapitału ludzkiego i jakości życia z problematyką zrównoważonego rozwoju miast i regionów, a w tym m.in. obszarze specjalizuje się Recenzentka. Świadectwem środowiskowego uznania tych kompetencji jest fakt, że od blisko 20 lat Recenzentka pełni funkcje ekspertki w krajowych i międzynarodowych komitetach, Radach Naukowych, jest współautorką raportów z badań. Przykładowo:

Od 2021: Członkini Rady Naukowej ds. Aktualizacji Strategii Rozwoju Krakowa przy Prezydencie Miasta Krakowa

2022: The Expert Committee on Innovation and Impact Delivery, The Sustainable Urbanisation Global Initiative – the Belmont Forum

2018-2021: członkini Lokalnej Grupy Wsparcia (partner akademicki) w projekcie Re: Urban (Urbact III, Sieci Transferu), Urząd Miasta Krakowa.

2014: Raport Diagnoza kapitału społecznego, jakości życia i funkcjonalności osiedli Ugorek i Olsza II. Raport z badań wykonanych w ramach Programu Rehabilitacji Osiedli Blokowych dla Wydziału Rozwoju Urzędu Miasta Krakowa. Autorzy raportu: Marta Smagacz-Poziemska, Monika Kicińska, Karol Kurnicki, Anna Bednarczyk, Inga Hajdarowicz.

2013-2014: „Rekomendacje dotyczące problematyki przestrzeni i mieszkalnictwa w zakresie «Srebrnej Gospodarki» dla Urzędu Marszałkowskiego Województwa Małopolskiego. Autorki rekomendacji: Marta Smagacz-Poziemska, Agnieszka Labus, Ewa Piłat.

Wskazując na dorobek naukowy, środowiskowe uznanie i rozpoznawalność Recenzentki na arenie krajowej i międzynarodowej należy przywołać następujące fakty:

Recenzentka kierowała trzema projektami NCN (jeden jest w trakcie realizacji) oraz jednym projektem międzynarodowym ze środków europejskich: Fashion & Food synergy for sustainability. New courses and innovative digital tools in higher education (2022-2024). W pięciu innych projektach międzynarodowych była lub jest wykonawczynią (V Program Ramowy - Demos, Culture 2000 - CLIOHnet, Interreg IIIc - CASE, VI Program Ramowy FeMiPol, Horizon Europe).

Od blisko 10 lat Recenzentka pełni znaczące funkcje w krajowych i międzynarodowych towarzystwach naukowych, które to funkcje obejmowane są w drodze wyborów i są bezpośrednim wyrazem renomy w środowisku naukowym, krajowym i międzynarodowym.

Od 2022 – Członkini Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Socjologicznego

2017 – 2021 – Coordinator of 37. Research Network (Urban Sociology), European Sociological Association (ESA)

2015 – 2017 – Co-Coordinator of 37. Research Network (Urban Sociology), ESA

2018 – 2021 – Member of the Scientific Advisory Board, JPI Urban Europe

2013 – 2015 – Przewodnicząca Oddziału Krakowskiego Polskiego Towarzystwa Socjologicznego

2016 – 2022 – Wiceprzewodnicząca Sekcji Socjologii Miasta (PTS).

Za nieuzasadnione należy zatem uznać twierdzenie Habilitantki o braku renomy naukowej Recenzentki, w tym międzynarodowej w obszarze, którego dotyczy postępowanie awansowe. Została ona potwierdzona przez ustawowo powołane do stwierdzenia tego podmioty w oparciu o dorobek naukowy Recenzentki.

Za nieuzasadnione należy uznać także twierdzenie Habilitantki, że „Niewielki procent dorobku naukowego dr hab. Marty Smagacz-Poziemskiej, prof. UJ to prace w językach obcych publikowanych za granicą.

Należy wskazać, że ponad połowa publikacji Recenzentki ukazała się w języku angielskim, w tym pięć książek (autorskich, współautorskich lub pod redakcją) wydanych zostało w uznanych wydawnictwach, w tym zagranicznych jak Springer czy Palgrave Macmillan.

Recenzentka publikuje w języku angielskim w uznanych w środowisku naukowym czasopismach, zarówno polskich, takich jak: *Societas/Communitas*, czy *Polish Sociological Review*, jak i międzynarodowych czasopismach wydawanych przez *Elsevier*, *Taylor and Francis*, *Sage Publishing*, *Springer*, jak *Sustainability*; *International Journal of Social Research Methodology*; *East European Politics and Societies and Culture*; *Futures*.

Także zarzut, że dr hab. Marta Smagacz-Poziemska, prof. UJ nie posiada żadnego doświadczenia w recenzowaniu w przewodach habilitacyjnych, i posiada tylko jedną recenzję doktorską (przypis 17), co sprawiło, że nie podołała zadaniu zrecenzowania dorobku habilitacyjnego habilitantki” jest bezzasadny.

Rada zwróciła uwagę w dyskusji, że dr hab. Marta Smagacz-Poziemska, prof. UJ, ma znaczne doświadczenie w sporządzaniu recenzji, poza recenzjami w postępowaniach awansowych, od 2012 roku jest stałą recenzentką w panelach ekspertów w Narodowym Centrum Nauki. Zrecenzowała 68 wniosków grantowych i opracowała w sumie 215 opinii. Recenzowała książki oraz kilkadziesiąt artykułów naukowych. Trudno zatem zgodzić się z zarzutem Habilitantki, że dorobek recenzencki Recenzentki „praktycznie nie istnieje”. Jak pisze Skarżąca w odwołaniu: „Nie istniejący praktycznie dorobek recenzencki Recenzentki nie upoważnia jej do formułowania arbitralnych i jednocześnie krzywdzących ocen naukowych dorobku habilitacyjnego habilitantów”.

Rada w odpowiedzi na te zarzuty zwraca uwagę, że wbrew temu co twierdzi Habilitantka, zarówno istniejący, jak i nie istniejący dorobek recenzencki nie może stanowić podstawy do formułowania arbitralnych i jednocześnie krzywdzących recenzentów ocen.

Habilitantka zarzuca ponadto, iż recenzent prof. dr hab. Henryk Domański powołuje się na ustawę Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce oraz na art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki. Należy wskazać, że jest to oczywista omyłka pisarska. Wniosek taki wynika wprost z treści samej recenzji, gdzie recenzent zgodnie z przepisami ocenia czy osiągnięcia naukowe wnioskodawczynie spełniają kryteria określone w art. 16 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki. Z treści samej recenzji wynika, że chodzi o art. 16, a nie o art. 26 przedmiotowej ustawy, a numer artykułu jest omyłką pisarską.

Recenzja zawiera prawidłową ocenę, czy osiągnięcia naukowe, uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora wnioskodawczynie, stanowią znaczny wkład autora w rozwój dyscypliny naukowej oraz czy wnioskodawczynie wykazuje się znacznym dorobkiem naukowym (art. 16 i 17.1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki). Recenzent nie odwołuje się do żadnych przepisów ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

W opinii Rady Dyscypliny swoją recenzję prof. dr hab. Henryk Domański porządkuje zmierzając do ustalenia, czy dzieło habilitacyjne stanowi „znaczny wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej lub artystycznej (art. 17.1 ww. ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki). Na pytanie, czy ten warunek jest spełniony Recenzent daje zdecydowanie negatywną odpowiedź, formułując szczegółową i konkretną listę zarzutów, która w opinii Rady upoważnia ten wniosek. Pozostałą część dorobku naukowego Recenzent także poddaje krytycznej ocenie i ostatecznie uznaje, że pozytywna ocena dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego nie jest w stanie zrównoważyć na korzyść Habilitantki wagi niskiej oceny jednotematycznego cyklu publikacji w dziedzinie „Społeczne mechanizmy kształtowania jakości życia jednostek i zbiorowości” oraz pozostałych publikacji.

W stosunku do recenzentów Skarżąca formułuje też zarzut naruszenia art. 18a ust. 7 w związku z art. 16 ust. 1 i 2 u.s.n. poprzez niewłaściwe sporządzenie recenzji w toku postępowania habilitacyjnego. Co kluczowe jednak, Habilitantka nie wykazała na czym miałyby polegać „niewłaściwe sporządzenie recenzji”. Powołuje się ona na strukturę recenzji, krytykując fakt, że recenzenci nadmiernie koncentrują się na dorobku wskazanym jako osiągnięcie habilitacyjne, mniej uwagi poświęcając pozostałym elementom dorobku.

Rada nie zgadza się z opinią o bagatelizowaniu tego dorobku, szczególnie że został on oceniony pozytywnie w recenzjach i w dyskusjach Komisji habilitacyjnej jako wystarczający i podkreślone zostały osiągnięcia Habilitantki w zakresie popularyzatorskim, dydaktycznym i organizacyjnym. W uzasadnieniu uchwały wyraża to odpowiedni fragment: „Osiągnięcia organizacyjne i dydaktyczne habilitantki były przedmiotem pogłębionej dyskusji Komisji habilitacyjnej, która uznała, że są zadowalające, ale nie mogą stanowić głównego argumentu za wyrażeniem pozytywnej opinii w sprawie nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego. Takie stanowisko zasługuje na uwzględnienie w ocenie Rady Dyscypliny”.

Rada skupiła się na osiągnięciu habilitacyjnym i poświęciła tej części dorobku, którą Skarżąca prezentowała jako „osiągnięcie habilitacyjne”, więcej uwagi, ze względu na to, że trzeba było rozważyć wszystkie elementy wskazane przez recenzentów i Komisję habilitacyjną, które prowadziły do konkluzji stwierdzającej, że dorobek Habilitantki „nie stanowi znacznego wkładu w rozwój dyscypliny”.

Rada nie znajduje podstaw dla krytyki Habilitantki dotyczącej proporcji poszczególnych części w recenzji, lub ich długości. W nawiązaniu do licznych zarzutów o niewłaściwym sporządzeniu recenzji należy wyjaśnić, że ustawodawca nie określa, na czym miałyby polegać „właściwe” sporządzenie recenzji, wskazuje natomiast jej zakres przedmiotowy. Z kolei Rada Doskonałości Naukowej w Poradniku stwierdza, że „recenzje są dziełem o charakterze twórczym” (za: Poradnik Rady Doskonałości Naukowej, Postępowania dotyczące nadania stopnia doktora habilitowanego z dn. 20 maja 2021 roku). W tym samym dokumencie, Rada Doskonałości Naukowej wskazuje, że recenzja sporządzana jest przez osobę, która posiada legitymację do pełnienia funkcji recenzenta w danym postępowaniu. Taką legitymację recenzenci otrzymują od ustawowo uprawnionych do tego podmiotów, o których mowa była powyżej.

Rada zauważa, że do zasad życia akademickiego i pracy naukowej należy zgoda na poddanie się zewnętrznej ocenie, nawet wówczas, kiedy może to nie być zgodne z własną, subiektywną oceną. Każdy pracownik naukowy jest w ten sposób oceniany, nie tylko w postępowaniach awansowych, ale także w przypadku każdej publikacji i w dorocznych ocenach aktywności naukowo-badawczej. Tymczasem w odwołaniu Skarżąca co prawda najpierw pisze, że: „Jako osoba aplikująca do grona samodzielnych pracowników naukowych nie śmiem merytorycznie oceniać wywodów zawartych w recenzji” (s. 10 odwołania), jednocześnie jednak na s. 4 tegoż odwołania sama ocenia swój dorobek jako ten, który spełnia „kryterium znacznego wkładu w rozwój określonej dyscypliny naukowej lub artystycznej”. Ocena dorobku w postępowaniu habilitacyjnym jest zadaniem Komisji Habilitacyjnej i recenzentów, a następnie Rady

Dyscypliny, a nie zainteresowanej. Przedkładanie oceny własnej nad ocenę powołanej przez właściwy organ Komisji habilitacyjnej nie jest zgodne z zasadami pracy naukowej.

Członkinie i członkowie Rady, po przedyskutowaniu tych elementów odwołania i na podstawie zarzutów formułowanych przez Skarżącą odnoszących się do recenzji i kwalifikacji recenzentów wyrobili sobie przekonanie, że Skarżąca nie stosuje w swojej argumentacji zasad powszechnie uważanych za uprawnione w ramach dyskursu naukowego. Tendencyjne prezentowanie dorobku naukowego recenzentów, pomijanie i lekceważenie znaczących elementów tego dorobku służy dyskredytacji ich funkcji w postępowaniu habilitacyjnym. W szczególności pominięcie dorobku publikacyjnego, który jest łatwy do weryfikacji za pomocą źródeł dostępnych każdej osobie posługującej się warsztatem naukowym kwestionowanie kompetencji recenzentów jest uznawane w środowisku naukowym za niedopuszczalne postępowanie, dowodzące braku znajomości lub celowego łamania zasad kultury akademickiej.

II. Zarzuty skierowane wobec Komisji Habilitacyjnej

Zarzuty nr. 3 i 4 są związane z pracą Komisji habilitacyjnej.

1. Komisji habilitacyjnej zarzuciła naruszenie art. 18a ust. 8 oraz ust. 11 u.s.n. poprzez podjęcie uchwały z dnia 29.08.2023 r. niezawierającej opinii w sprawie nadania lub odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego oraz przedłożenie Radzie Dyscypliny uchwały z dnia 29,08.2021 r. bez uzasadnienia,
2. Komisji habilitacyjnej zarzuciła naruszenie art. 7, 8 § 1, 11, 77 § 1 i 80 i art. 107 § 1 pkt 6 i § 3 k.p.a. w związku z art. 29 ust. 1 u.s.n. poprzez nierozpatrzenie w sposób wyczerpujący materiału dowodowego w postaci recenzji dorobku habilitacyjnego zgromadzonego w postępowaniu habilitacyjnym, oraz przekroczenie granic swobodnej oceny materiałów dowodowych zgromadzonych w postępowaniu habilitacyjnym, a także nie ustalenie prawdziwego stanu faktycznego, naruszenie słusznego interesu habilitantki, nie działanie w sposób budzący zaufanie habilitantki do Komisji habilitacyjnej (władzy publicznej) i nie wyjaśnienie habilitantce zasadności przesłanek którymi kierowała się Komisja habilitacyjna wnioskując o odmowę nadania stopnia doktora habilitowanego,

Rada Dyscypliny oba te zarzuty uznaje za całkowicie bezzasadne, nie znajdujące żadnego uzasadnienia w zgromadzonej dokumentacji, także w tej, która została przekazana Skarżącej, czyli w uzasadnieniu uchwały, od której Pani dr Mularska-Kucharek się odwołuje.

Podjęta przez Komisję habilitacyjną uchwała zawiera obszerne uzasadnienie, liczące 9 stron. W uzasadnieniu zawarte są szczegółowe ustalenia Komisji habilitacyjnej, wskazujące na wnikliwe rozpatrzenie osiągnięć habilitantki (osiągnięcia naukowe, aktywność naukowa Skarżącej oraz osiągnięcia dydaktyczne, popularyzatorskie i organizacyjne).

Komisja sformułowała uzasadnienie uchwały, uszczegółowione jest ono w protokole z posiedzenia komisji Habilitacyjnej, a także w relacji z przebiegu postępowania habilitacyjnego przedstawionej przed obliczem Rady Dyscypliny przez przewodniczącą Komisji Habilitacyjnej, prof. Mirosławę Marody, na posiedzeniu Rady Dyscypliny Nauki socjologiczne UJ w dniu 5.10.2023 r. Również inni członkowie Komisji Habilitacyjnej obecni na ww. posiedzeniu zabierali głos, obszernie relacjonując swój udział w pracach komisji, ich przebieg, pozytywne i negatywne elementy dorobku podkreślane w dyskusjach. Wymowa tych wypowiedzi i dokumentacja wniosków z posiedzenia Komisji habilitacyjnej, a także uzasadnienie uchwały podjętej przez Komisję habilitacyjną przekonały członków i członkinie Rady Dyscypliny.

Stanowisko Komisji zostało uznane przez Radę Dyscypliny za bardzo dobrze uargumentowane i jednoznacznie krytyczne. Jednocześnie Komisja i Rada Dyscypliny wnikliwie oceniła stan faktyczny dorobku Pani Doktor, zwróciła uwagę na elementy pozytywne, takie jak np. wkład w popularyzację nauki. Jednak elementy pozytywne nie przeważały istotności i znaczenia elementów ocenianych negatywnie, a zwłaszcza kluczowej, krytycznej oceny osiągnięcia habilitacyjnego, wskazanego jako takie przez Skarżącą. W przekonaniu Rady Dyscypliny uzasadnienie uchwały o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego Pani dr Monice Mularskiej-Kucharek przez Komisję Habilitacyjną jest starannie udokumentowane. Zatem w opinii Rady Dyscypliny zarzuty zawarte w punkcie 3 i 4 odwołania w opinii Rady Dyscypliny są całkowicie bezzasadne.

III. Zarzuty skierowane wobec Rady Dyscypliny

Pozostałe zarzuty Skarżąca kieruje do Rady Dyscypliny:

1. Radzie Dyscypliny zarzuciła naruszenie § 16 Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz.U. z 2018 r. poz. 261) poprzez głosowanie nad uchwałą w sprawie nadania stopnia doktora

habilitowanego bez zaproszenia i udziału w posiedzeniu członków komisji habilitacyjnej,

2. Radzie Dyscypliny zarzuciła naruszenie art. 7, 8 § 1, 11 i 77 § 1 i 80 k.p.a. w związku z art. 29 ust. 1 u.s.n. poprzez nierozpatrzenie w sposób wyczerpujący materiału dowodowego w postaci uchwały Komisji Habilitacyjnej i protokołu Komisji Habilitacyjnej z dnia 29 sierpnia 2023 r. oraz recenzji i opinii dorobku habilitacyjnego zgromadzonego w postępowaniu habilitacyjnym, oraz przekroczenie granic swobodnej oceny materiałów dowodowych zgromadzonych w postępowaniu habilitacyjnym, a także nieustalenie prawdziwego stanu faktycznego, naruszenie słusznego interesu habilitantki, niedziałanie w sposób budzący zaufanie habilitantki i nie wyjaśnienie habilitantce zasadności przesłanek którymi kierowała się Rada Dyscypliny,
3. Radzie Dyscypliny zarzuciła naruszenie art. 16 ust. 1 i 2 w związku z 18a ust.11 u.s.n. oraz Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz.U.nr 196, poz. 1165) poprzez odmowę nadania stopnia doktora habilitowanego pomimo spełniania kryterium znacznego wkładu w rozwój dyscypliny naukowej lub artystycznej oraz wykazywania się istotną aktywnością naukową,
4. Radzie Dyscypliny zarzuciła naruszenie art. 107 § 1 pkt 6 i § 3 k.p.a. w związku z art. 29 ust. 1 u.s.n. poprzez niesporządzenie właściwego uzasadnienia skarżonej uchwały,
5. Radzie Dyscypliny zarzuciła naruszenie art. 18a ust. 11 u.s.n. poprzez nie podjęcie uchwały o nadaniu stopnia doktora habilitowanego.

Ad. III/1

Odpowiadając na ten zarzut Rada Dyscypliny informuje, że na posiedzeniu, na którym została podjęta uchwała, byli obecni następujący członkowie Komisji habilitacyjnej:

- przewodnicząca Komisji, prof. dr hab. Mirosława Marody,
- recenzentka Komisji, dr hab. Marta Smagacz-Poziemska, prof. UJ,
- sekretarz komisji, dr hab. Katarzyna Zielińska, prof. UJ,
- członkini Komisji, dr hab. Jolanta Perek-Białas, prof. UJ.

Osoby te stanowiły wystarczającą reprezentację Komisji, zabrały głos przedstawiając stanowiska Komisji, wyczerpująco odpowiadały na pytania Rady, skierowane do Komisji, co

zdecydowało o tym, że Rada była bardzo dobrze poinformowana i uzyskała dobre rozpoznanie co do wartości i oceny dorobku Pani dr Mularskiej-Kucharek.

Ad. III/2

Rada uznaje ten zarzut za nieuzasadniony. W przekonaniu Rady zarówno recenzje, jak i uzasadnienie uchwały oraz argumenty na rzecz negatywnej opinii w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego Pani dr Monice Mularskiej-Kucharek zostały przez Radę rozpatrzone rzetelnie, wnikliwie i w wyczerpujący sposób. Rada zwróciła uwagę na to, że członkinie i członkowie Komisji oraz recenzenci (wszak recenzje sporządzane były niezależnie) cechowały się daleko idącą zbieżnością ocen, formułując krytyczne opinie w stosunku do przedstawionego dorobku habilitacyjnego. W Radzie Dyscypliny wzmacniało to przekonanie, że jest to dorobek nie wnoszący znaczącego wkładu w rozwój socjologii jako nauki, co jest wymogiem nadania stopnia doktora habilitowanego.

Ad III/3

Habilitantka zarzuca Radzie, że odmówiła nadania jej stopnia doktora habilitowanego, pomimo spełnienia kryterium znacznego wkładu w rozwój dyscypliny naukowej lub artystycznej oraz wykazania się istotną aktywnością naukową. Dla Rady oczywiste jest jednak to, że w ramach procedury habilitacyjnej to recenzenci i recenzentki oceniają ten dorobek, a następnie Komisja habilitacyjna dyskutuje wszystkie jego aspekty i wypracowuje na ten temat opinię. Zatem, to nie Skarżąca, ale Komisja, a następnie Rada poddaje dorobek ocenie. Rada jest świadoma tego, że każdy habilitant składający wniosek żywi przekonanie, że jego dorobek spełnia kryteria, ale nie zawsze opinię taką podzielają recenzenci. W tej procedurze byli oni wyjątkowo zgodni, wykazując, że dorobek habilitantki nie spełnia kryteriów ustawowych znacznego wkładu w rozwój dyscypliny nauki socjologiczne. W recenzjach i opiniach członkiń Komisji znajdziemy szereg merytorycznych argumentów, która zdecydowały o takiej ocenie

Rada Dyscypliny dokonała wnikliwej analizy dokumentacji postępowania habilitacyjnego, w szczególności opinii Komisji habilitacyjnej, trzech recenzji oraz protokołu z posiedzenia Komisji, a po przeprowadzonej merytorycznej i popartej wnikliwą argumentacją dyskusji na tej podstawie podjęła decyzję o tym, że dorobek habilitantki nie spełnia ustawowych kryteriów znacznego wkładu w rozwój dyscypliny nauki socjologiczne. I w związku z tym odmówiła nadania habilitantce stopnia doktora habilitowanego.

Analiza osiągnięć Habilitantki, jaka miała miejsce przed podjęciem uchwały, została przeprowadzona rzetelnie i fachowo, została wyrażona w merytorycznej dyskusji podczas posiedzenia Rady, podczas której dokonano w szczególności prezentacji oraz analizy argumentów pozytywnie i negatywnie opiniujących poszczególne składniki dorobku Habilitantki, zawartych w dokumentacji postępowania, w tym w recenzjach, treści uzasadnienia uchwały zawierającej opinię Komisji habilitacyjnej. Zdaniem Rady ten zarzut Habilitantki kwestionuje zasadę obowiązującą w procedurze habilitacyjnej, w myśl której dorobek oceniany jest przez recenzentów, którzy mają prawo do niezależnej jego oceny, która nie zawsze jest zgodna z dokonaną przez habilitanta/habilitantkę samooceny tego dorobku. Idąc tropem rozumowania habilitantki, nie można by żadnego wniosku o nadanie stopnia doktora habilitowanego odrzucić, gdyż większość wnioskodawców zakłada, że kryteria spełnia.

Z przedstawionych recenzji i dyskusji Komisji Habilitacyjnej wynika jednoznacznie i w sposób przekonujący dla Rady Dyscypliny, co też zostało udokumentowane w uzasadnieniu uchwały o nienadaniu stopnia doktora habilitowanego Pani dr Monice Mularskiej-Kucharek, że:

- prace przedstawione jako osiągnięcia habilitacyjne nie spełniają ustawowych warunków wymaganych do pozytywnej oceny: uzyskane wyniki nie wnoszą nowej jakości do wiedzy na temat kapitału społecznego, jakości życia i przedsiębiorczości. Habilitantka nie rozwija teorii socjologicznej, poprzestając na opisowym odwoływaniu się do dokonań innych autorów, zaś w analizach materiału empirycznego traktuje swoją problematykę w sposób uproszczony, odbiegający od standardów badań prowadzonych na świecie. Ponadto obie monografie, stanowiące główną część osiągnięcia habilitacyjnego, powielają w znacznym stopniu treści rozprawy doktorskiej, co sprawia, że nie można ich uznać za osiągnięcia, które są zupełnie nowe w stosunku do dorobku, który powstał przed otrzymaniem stopnia doktora. Wyjaśnienia Habilitantki w tej materii nie zmieniają faktu, że pewne treści się powtarzają w doktoracie i w osiągnięciu habilitacyjnym;

- publikacje charakteryzują się: 1. niedostatecznym osadzeniem w aktualnej literaturze przedmiotu – w pracach brakuje krytycznej dyskusji z koncepcjami i wynikami badań publikowanych w literaturze zagranicznej (i idzie tu również o odwołania do badań prowadzonych w Polsce, tyle że publikowanych w czasopiśmie i wydawnictwach międzynarodowych); 2. brakiem krytycznej dyskusji z koncepcjami, paradygmatami i metodologiami – w zasadzie we wszystkich pracach stan wiedzy polega na streszczaniu głównych definicji i ujęć; 3. bardzo niskim poziomem problematyzacji w poszczególnych pracach składających się na cykl. Habilitantka definiuje w publikacjach cele, które albo nie są

problemami badawczymi (odpowiedzi można udzielić na podstawie istniejących badań, w tym popularnych badań sondażowych), albo są sformułowane tak szeroko lub ogólnikowo, że bez dopracowanej konceptualizacji i pogłębionych, złożonych analiz materiału empirycznego nie da się na te pytania odpowiedzieć. Dodatkowo, deklaracje o ujęciu problemów z perspektywy psychologicznej czy geograficznej są bez pokrycia. 4. Brak jest spójności między celami, analizą i wnioskami – słabość nieunikniona, jeśli badania są niedostatecznie sprobmatyzowane, a analiza prowadzona bez metody, tzn. nie wiadomo, w jaki sposób dobrana była próba, jakie kryteria były brane pod uwagę i w jakim to było związku z pytaniami badawczymi oraz hipotezami, nie jest jasne, dlaczego uwzględniono takie a nie inne zmienne oraz to, jaki konkretny rodzaj analizy statystycznej lub/i analizy materiału jakościowego. Negatywnie też należy ocenić osiągnięcie naukowe – monografię „Social Capital and Quality of Life”, która nie jest oryginalna ani erudycyjna, a przedstawione w niej ustalenia nie inspirują do dalszych badań. Inne elementy dorobku publikacyjnego mają charakter niszowy.

Rada Dyscypliny wnikliwie rozpatrzyła te negatywnie ewaluowane elementy dorobku naukowego Habilitantki i nie miała wątpliwości co do tego, że nie ma wystarczających przesłanek dla uznania Jej wkładu w rozwój socjologii za znaczący.

Ad III/4

Rada odrzuca zarzut dotyczący niesporządzenia właściwego uzasadnienia podjętej uchwały.

Przedstawione powyżej elementy, a także pozytywne aspekty dorobku Habilitantki, zostały wnikliwie i szczegółowo przedyskutowane, co znalazło wyraz w uzasadnieniu podjętej uchwały, a także obszerniej wyrażone w protokole z posiedzenia Rady, na którym uchwała została podjęta. Habilitantka nie skorzystała z możliwości zapoznania się z nim.

Zdaniem Rady Skarżąca arbitralnie formułuje ten zarzut, nie uznając treści zawartych w uzasadnieniu.

Skarżąca niesłusznie zdaniem członków i członkiń Rady twierdzi, że Rada nie wykazała, „dlaczego przyznała wiarygodność 3 negatywnym recenzjom oraz uchwale Komisji Habilitacyjnej”. W przekonaniu Rady uzasadnienie podjętej uchwały zawiera wskazanie przyczyn uznania wiarygodności. Cytowane powyżej negatywne elementy oceny były szczegółowo dyskutowane i ta dyskusja, w obecności 4 członkiń Komisji habilitacyjnej, uwiarygodniła je w stopniu przekonującym Radę tak, że zaowocowało to jednogłównym głosowaniem, z którego wynika, że żadna z osób wchodzących w skład rady nie miała

wątpliwości co do faktu, że dorobku Habilitantki nie można uznać za wnoszący istotny wkład w rozwój dyscypliny jaką są nauki socjologiczne.

Opinia Skarżącej, że Rada „bezkrytyczne i bez dogłębnej analizy przyjęła jako swojej stanowisko Komisji Habilitacyjnej, nie kierując się przy tym poszukiwaniem prawdy i logiką” Rada uznaje za pomówienie. Następne zdanie mówi o tym, że „z protokołu Rady Dyscypliny jasno wynika, że podczas posiedzenia Rady Dyscypliny nie odbyła się wyczerpująca dyskusja nad dorobkiem Habilitantki oraz nad uchwałą Komisji Habilitacyjnej oraz recenzjami” (s. 21). Tymczasem Skarżąca nie zapoznała się z protokołem z posiedzenia, zatem nie ma żadnych przesłanek by opiniować jego treść.

Ponadto Skarżąca wnioskuje o uwzględnienie i odniesienie się Rady do:

- recenzji dr hab. Krystyny Leśniak-Moczuk, prof. UR
- opinii statystycznej Aleksandry Matuszewskiej-Janicy;
- opinii prof. Danuty Walczak – Duraj

Osoby te nie były powołane do składu Komisji Habilitacyjnej powołanej przez Radę Doskonałości Naukowej i Radę Dyscypliny Nauki socjologiczne UJ. Rada nie może w ocenie dorobku habilitacyjnego posługiwać się opiniami wskazywanymi przez Habilitantkę a także przez jakiegokolwiek inne osoby postronne, nie wchodzące w skład Komisji. Przeczyłoby to zasadom ustawowym, a także zasadzie bezstronności oceny, bowiem każda osoba wszczynająca procedurę habilitacyjną może chcieć przedstawiać Komisji habilitacyjnej i Radzie przychylne opinie, przemawiające na własną korzyść.

Skarżąca postuluje też odniesienie się do opinii Rzecznika Praw Obywatelskich, dotyczącego uwzględnienia aktualnych osiągnięć Habilitantki.

Odnosząc się do problemu w zakresie obowiązku Komisji habilitacyjnej i Rady do podjęcia oceny aktualnego (uzupełnionego) dorobku naukowego należy stwierdzić, że przy dokonywaniu oceny decyduje osiągnięcie naukowe oraz pozostały dorobek przedstawiony w momencie złożenia wniosku o nadanie stopnia. Jest oczywiste, że dorobek pracownika naukowego może zmieniać się w toku postępowania w sposób bardzo dynamiczny i komisja orzekająca w tym przedmiocie nie ma obowiązku ani możliwości, aby każdorazowo z urzędu ustalać, jakie są aktualne osiągnięcia osoby, która ubiega się o nadanie stopnia. Sama Habilitantka pisze w odwołaniu, że RDN nie wyraziła zgody na uzupełnienie dorobku.

Rzecznik Praw Obywatelskich kwestionując w tym zakresie stanowisko Rady Dyscypliny powołuje się na doktrynę postępowania administracyjnego, wskazując na występującą w tej doktrynie „zasadę aktualności”. Przy czym, jak wskazuje art. 29 ust. 1 u.s.n.: „W postępowaniach dotyczących nadania stopnia doktora i doktora habilitowanego albo tytułu profesora oraz nadania, ograniczenia, zawieszenia i pozbawienia uprawnienia do nadawania tych stopni w zakresie nieuregulowanym w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego”.

Oznacza to, że przepisy procedury administracyjnej nie są stosowane wprost. Jak wskazuje komentarz pod redakcją prof. Huberta Izdebskiego: „Postępowanie w sprawach o nadanie tytułu naukowego oraz stopni naukowych cechuje odrębność związana ze specyfiką tych spraw. Wynika stąd ograniczony zakres kontroli sądu administracyjnego, który nie jest uprawniony do merytorycznej kontroli recenzji stanowiących podstawę decyzji Centralnej Komisji. Nie dokonuje także merytorycznej oceny dorobku naukowego osoby ubiegającej się o uzyskanie stopnia naukowego doktora habilitowanego oraz tego, czy rozprawa habilitacyjna kandydata stanowiła znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny naukowej. (...) Sądowa kontrola musi ograniczać się jedynie do tego, czy zachowane były reguły proceduralne, tzn. czy powołano odpowiednio kwalifikowanych recenzentów, czy przygotowali oni umotywowane recenzje, czy dochowano przepisów dotyczących kworum i głosowania oraz innych przewidzianych przepisami reguł postępowania (wyrok NSA z dnia 27 stycznia 2010 r., I OSK 1261/09, LEX nr 595005). Okoliczność, że strona skarżąca uważa, iż recenzenci wadliwie ocenili jej dorobek, pominęli okoliczności przemawiające na jej korzyść, a uwypuklili elementy negatywne, że nie podzielili w końcu jej poglądów, nie może prowadzić do kwestionowania na drodze postępowania sądowego wystawionych w procedurze kwalifikacyjnej ocen, nawet jeżeli Skarżąca jest głęboko przekonana, że są one krzywdzące (wyrok NSA z dnia 30 marca 2009 r., I OSK 1411/08, LEX nr 529959)”. Dlatego też nie można uznać, że wszelkie zasady postępowania administracyjnego będą wprost mogły mieć zastosowanie do postępowań awansowych. Co więcej, zwrócić należy uwagę na treść art. 21 ust. 3 u.s.n., zgodnie z którym w przypadku utrzymania w mocy uchwały osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora habilitowanego może wystąpić z ponownym wnioskiem o wszczęcie postępowania habilitacyjnego po upływie co najmniej trzech lat. Okres ten może zostać skrócony do 12 miesięcy w przypadku znacznego zwiększenia dorobku naukowego lub artystycznego.

Gdyby uznać, że strona w trakcie toczącego się postępowania awansowego ma prawo wielokrotnego uzupełniania dorobku naukowego, przepis ten nigdy nie znalazłby

zastosowania, gdyż habilitant zaskarżając negatywnie dla niego uchwały, równocześnie uzupełniałby swój dorobek naukowy, co powodowałoby, że nie będzie wszczywał w przyszłości nowych postępowań. W takim przypadku, art. 21 ust. 3 byłby przepisem martwym.

W tym zakresie, Habilitantka, chcąc uzupełnić swój wniosek o nowy dorobek naukowy, winna wycofać poprzedni wniosek, wnosząc o umorzenie postępowania i złożyć zupełnie nowy wniosek z całym, aktualnym dorobkiem. Rada Dyscypliny zauważyła, że Habilitantka na poprzednim etapie postępowania zamierzała swój wniosek wycofać, co wynika z dokumentacji zgromadzonej w tej sprawie. Podsumowując, wskazać należy, że podobne stanowisko znajduje również swoje poparcie w prawomocnym orzeczeniu Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 października 2014 II Sa/Wa 189/14: "Wbrew twierdzeniom skargi w toku postępowania wywołanego wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy nie było możliwe uwzględnienie nowego dorobku naukowego skarżącego. W tym zakresie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, które nakazują organowi orzekanie według stanu prawnego i faktycznego istniejącego w dacie wydania własnej decyzji, nie można stosować wprost. Jak zwrócono uwagę powyżej postępowanie o wydanie tytułu profesora jest postępowaniem dwustopniowym – przed Radą Wydziału i Centralną Komisją. Opiera się ono zasadniczo na recenzjach sporządzonych przez recenzentów wyznaczonych przez Radę Wydziału i Centralną Komisję. Aby możliwa była konfrontacja i ocena wydanych opinii, na każdym z etapów postępowania (zwłaszcza gdy są one przeciwstawne) koniecznym jest, aby odnosiły się one do tożsamego dorobku naukowego. Stosownie do § 20 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 15 stycznia 2004 r. w sprawie szczegółowego trybu przeprowadzania czynności w przewodach doktorskim i habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. Nr 15, poz. 128 z późn. zm.) osoba, wobec której ma być wszczęte postępowanie o nadanie tytułu profesora, przedstawia kierownikowi jednostki organizacyjnej uprawnionej do przeprowadzenia tego postępowania albo kierownikowi zatrudniającej jednostki organizacyjnej określone dokumenty. To na ich podstawie rada podejmuje uchwały o wszczęciu postępowania o nadanie tytułu profesora i wyznaczeniu recenzentów. Te dokumenty określające dorobek i osiągnięcia kandydata stanowią bazę dla formułowania ocen odnoszących się do osoby ubiegającej się o tytuł profesora. Prawidłowo zatem uznał organ, że dorobek zgromadzony w trakcie toczącego się postępowania o nadanie tytułów może być brany pod uwagę w ewentualnym nowym postępowaniu."

Kwestia zarzucenia Radzie Dyscypliny naruszenia art. 16 ust. 1 i 2 w związku z 18a ust. 11 u.s.n. oraz Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r.

w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz.U. Nr 196, poz. 1165) poprzez odmowę nadania stopnia doktora habilitacyjnego pomimo spełniania kryterium znacznego wkładu w rozwój określonej dyscypliny naukowej lub artystycznej oraz wykazywania się istotną aktywnością naukową. Rada Dyscypliny uznała, że habilitantka nie spełnia kryterium znacznego wkładu w rozwój określonej dyscypliny naukowej lub artystycznej, więc nie mogła naruszyć tych przepisów w zakresie powoływanym przez Skarżącą. Rada Dyscypliny podkreśla raz jeszcze – Skarżąca nie ma żadnych podstaw – prawnych i proceduralnych by swoją własną opinią na temat swego dorobku naukowego stawiać wyżej niż opinię recenzentów i Komisji, powołanej przez Radę Doskonałości Naukowej oraz Radę Dyscypliny Nauki socjologiczne UJ.

Kwestia zarzucenia Radzie Dyscypliny naruszenia art. 18a ust. 11 u.s.n. poprzez nie podjęcie uchwały o nadaniu stopnia doktora habilitowanego. W zakresie oceny merytorycznej dorobku naukowego Habilitantki Rada Dyscypliny uznała, że przedstawione do oceny osiągnięcie naukowe nie spełnia przesłanek wynikających z art. 16 ust. 1 u.s.n., w szczególności zaś nie stanowi znacznego wkładu w rozwój dyscypliny naukowej nauki socjologiczne. Rada Dyscypliny, niezależnie od opinii Komisji habilitacyjnej, która nie jest prawnie wiążąca dla Rady Dyscypliny (każda opinia – co wynika z jej istoty – jest jedynie materiałem pomocniczym dla Rady Dyscypliny) zachowała pełną autonomię decyzyjną w tym zakresie.

W związku z powyższym Rada Dyscypliny Nauki socjologiczne Uniwersytetu Jagiellońskiego stoi na stanowisku, że prawidłowo podjęła decyzję o odmowie nadania dr Monice Mularskiej-Kucharek stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauki społeczne, w dyscyplinie nauki socjologiczne i nie znajduje podstaw dla poparcia odwołania Habilitantki. Rada Dyscypliny Nauki socjologiczne Uniwersytetu Jagiellońskiego wyraża opinię, iż w toku postępowania habilitacyjnego nie doszło do żadnego naruszenia przepisów ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz aktów wykonawczych, a także – mających odpowiednie zastosowanie w tym postępowaniu – przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Nie doszło do naruszania także żadnych przepisów Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz.U. z 2018 r. poz. 261) czy też rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny

osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz.U.nr 196, poz. 1165).

Mając na uwadze powyższe należało podjąć przedmiotową uchwałę.

.....

.....

Przewodnicząca Rady Dyscypliny

Nauki socjologiczne Uniwersytetu Jagiellońskiego